

“Ελλάς, πλήρωνε ... και μη μιλάς”

Σε ένα πρόσφατο ταξίδι μας στη γειτονική Μακεδονία, μια γυναίκα από την πόλη Μπίτολα αναρωτιόταν: «γιατί οι έλληνες λένε ότι είμαστε “ανύπαρκτοι”; Αφού είμαι εδώ, μπροστά σας». Κατόπιν, μας διηγήθηκε ένα περιστατικό που της συνέβη πριν λίγα χρόνια, κατά τη διάρκεια των διακοπών της στην Πελοπόννησο: «Πρώτη φορά στην Ελλάδα;», την ρωτά ο οδηγός των ΚΤΕΛ. «Όχι. Πολύ συχνά πηγαίνω στην Φλώρινα», ήταν η απάντησή της. «Δεν κατάλαβες την ερώτησή σου;», συνεχίζει με νόημα ο έξυπνος πελοποννήσιος, «πρώτη φορά στην Ελλάδα; Εκεί που λες εσύ είναι Βουλγαρία.» Το σπαρτιάτικο αυτό τοπικιστικό αστείο ήταν διασκεδαστικό βέβαια και για εμάς γιατί έχει και μια δεύτερη ανάνγωση.

Το 1913 αυτό που λέμε γεωγραφικά Μακεδονία τριχοτομήθηκε μεταξύ σερβίας, Ελλάδας, Βουλγαρίας. Οι βαλκανικοί πόλεμοι βοήθησαν τους καλύτερα προετοιμασμένους και πιο αιμοσταγείς στρατούς και τα κράτη με τα καλύτερα κονέ. Η Ελλάς ανταμείφθηκε. Αλλά μέσα στη χαρά και την ευεξία που ένοιωσε η ηγεσία της Αθήνας δεν μπορούσε να παραβλέψει πως τα κέρδη της κουβαλούσανε και κάποια βάρη. Βαλκανικό έδαφος γαρ η Μακεδονία, συνεπώς εξαιρετικά μπάσταρδο, γλωσσικά, πολιτισμικά, εθνοτικά. Σημαντικό πρόβλημα. Τι πρόβλημα ακριβώς; Ότι όλοι ετούτοι που ενσωματώνονταν στα ελληνικά πλέον εδάφη θα έπρεπε πια να αισθάνονται και “έλληνες”. 100 χρόνια από σήμερα, λοιπόν, ξεκινά το πρόβλημα το «μακεδονικό» ή «σκοπιανό», σε νεότερες βερσιόν. Για να λυθεί το πρόβλημα, τους σλαβόφωνους κατοίκους των νεο-προσαρτημένων περιοχών τους περίμενε μια ποικιλότροπη ελληνική βία που μεταξύ άλλων περιλάμβανε: ωμή βία, εξαναγκαστικές μετακινήσεις πληθυσμού και οργανωμένη και μαθηματικά υπολογισμένη πληθυσμιακή πολιτική εποικισμού, τρομοκράτηση των ντόπιων με σκοπό την εξάλειψη της γλώσσας τους, είτε με πρόστιμα [«Ελλάς, πλήρωνε και μη μιλάς» (1)] είτε με βασανιστήρια [π.χ. ρετινόλαδο και ξύλο (2)], συλλήβδην αλλαγή ονομάτων ανθρώπων και χωριών, μαζικές ορκωμοσίες “ελληνοφροσύνης” χωριών (ως και το 1959 έπαιζε το «υποσχόμεθα να ομιλώμεν πάντοτε την ελληνικήν!»), ατομικές δηλώσεις εθνοφροσύνης (μέχρι και μετά την χούντα), η πολιτική “παιδείας και πρόνοιας” με το άνοιγμα των πρώτων νηπιαγωγείων στους νομούς των συνόρων (για την απομάκρυνση των νηπίων από την μητρική αγκαλιά και γλώσσα), η ίδρυση “πολιτιστικών” συλλόγων ελληνοψυχίας, διορισμοί “παλαιοελλαδιδών” στα σύνορα, “πριμοδότηση” γάμων με ντόπιες, μαζικό κυνήγι σλαβόφωνων μακεδόνων μετά το πέρασ του εμφυλίου (3), το μεταπολιτικό πασοκικό truck της επιπόησης των “μη ελλήνων το γένος” που απαγορεύει την επιστροφή των μακεδόνων πολιτικών προσφύγων στα χωριά και τις πόλεις που γεννήθηκαν, πιο πρόσφατα η εθνικιστική υπερσία του 1991-92 για το «σκοπιανό» και πάει λέγοντας. Αλλά ακόμη και σήμερα: η απότομη σιωπή των κατοίκων όταν κάποιος άγνωστος περνά από δίπλα τους (κατάλοιπο της τρομοκρατίας και της ρουφιανιάς των ελλήνων), το ριζωμένο άγχος των ντόπιων: «σ’ αυτό το σπίτι μιλάμε μόνο ελληνικά, μάικο! και διώξε και την μάσκα από ‘δω», η ανάσα της ΕΥΠ στο σβέροκο όποιου επιμένει να δηλώνει εθνοτικά μακεδόνας και η απόρριψη του από το οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον ως “ανθέλληνα”, το σαμποτάρισμα των μακεδονικών πανηγυριών [που ήταν απαγορευμένα μέχρι και την δεκαετία του 1990 (4)] κτλ.

Έτσι, ως το 1998 έχασαν την ιθαγένεια 13.406 μη μουσουλμάνοι “αλλογενείς” σλαβόφωνοι μακεδόνες, βάσει του άρθρου 20/1γ του Κώδικα Ιθαγένειας («Περί πράξεων ασυμβίβαστων προς την ιδιότητα του Έλληνα και αντίθετων προς τα συμφέροντα της Ελλάδας») το οποίο είναι ακόμα σε ισχύ. Αλλά και πιο πρόσφατα είχαμε απαγορεύσεις στα σύνορα και αφαίρεση ιθαγένειας (1-2 από διαφορετικά μειονοτικά χωριά που δείχνουν δυναμική πολιτικοποίησης). Επίσης, συνεχίζονται μέχρι και σήμερα οι διαγραφές από τα μητρώα-δημοτολόγια που είναι μη-έλληνες το γένος (το λεγόμενο “soft ethnic cleansing”) που σε υπερθετικό βαθμό είναι η περίπτωση των διωγμένων πολιτικών προσφύγων. Από την άλλη, για τους κατοίκους της Δημοκρατίας της Μακεδονίας επιτρέπεται μονάχα ειδική 2ωρη άδεια για κηδείες συγγενών και μόνο. Π.χ. πριν

5 χρόνια περίπου σε μια περίπτωση πολιτικού πρόσφυγα που έχει διαβατήριο από τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, εκείνος έπρεπε να ζητήσει βίζα από οποιαδήποτε χώρα μέλος Σένγκεν. Τώρα, όποιος πολίτης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας έχει στο σχετικό διαβατήριό του τον τόπο καταγωγής γραμμένο με την Μακεδονική ονομασία, τότε η οδηγία του ελληνικού ΥΠΕΣ είναι να μην δίνεται άδεια. Για παράδειγμα, αν γράφει στο διαβατήριό ότι γεννήθηκε στο Νέρετ (5) και όχι στον Πολυπόταμο, δεν θα μπορεί να μπει στην Ελλάδα. Επίσης, ακόμη και σήμερα στο επίπεδο το γλωσσικό η Ελλάδα μιλά για μια ανύπαρκτη γλώσσα, βασικά μία μη-γλώσσα, ένα – με τα λόγια του ελληνικού κράτους – «σλαβοφανές ιδίωμα». Σ’ αυτή τη μακρά ιστορία καταπίεσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε, τέλος, πως ακόμα και η μεταπολίτευση, η «εθνική συμφιλίωση» δεξιών κι αριστερών ελλήνων, δεν υπήρξε για όλους τους κατοίκους αυτού του κράτους. Π.χ. στα ‘90s ο νομάρχης Φλώρινας απαγόρευσε τα μακεδονικά πανηγύρια, με την απόφαση αυτή να αντανakλά τις ... ανησυχίες του ελληνικού κράτους για την τότε πρόσφατη ακόμα δημιουργία του μακεδονικού κράτους. Και το πράγμα δεν σταματά βέβαια εκεί. Ουσιαστικά τις περιοχές των σλαβόφωνων μακεδόνων στην Ελλάδα τις έχουν αναλάβει εξολοκλήρου υπό την «προστασία» τους κάθε λογής φασιστοειδή και μυστικές και μη- υπηρεσίες του ελληνικού κράτους. Π.χ. τόσο το 1998 όσο και το 2008 οι δημοτικές αρχές του Ξυνού Νερού (Εκσι-Σου) και οι κάτοικοι αυτού του σλαβόφωνου μακεδονικού χωριού δεν παρέλειψαν να συγκρουστούν έμπρακτα με δεκάδες χρυσαυγίτες και συλλόγους απόστρατων και εφεδρών που σε τουλάχιστον δύο περιπτώσεις που βρήκαμε χμερίς έσπευσαν να κάνουν εθνομαλακισμένες φιέστες στο χωριό τους, αναρτώντας την ελληνική σημαία κτλ (σ.σ. η οποία στη συνέχεια κατέβηκε αμέσως από τους κατοίκους φυσικά). Σε ένα από τα πιο θορυβώδη περιστατικά στο Ξυνό Νερό, όλος ο εθνικιστικός εσμός ετοιμάζονταν για μεγάλη εθνο-φιέστα παρουσίασης μεταξύ άλλων της προτομής του ... μεγάλου ιερέα μακεδονομάχου Παπαπέτρου. Έλα όμως που η προτομή μυστηριωδώς ... εξαφανίστηκε το προηγούμενο βράδυ!

Κι όλα αυτά μαζί είναι τα 100 χρόνια πρέσσας των σλαβόφωνων μακεδόνων του κομματιού Μακεδονίας που έλαχε να ‘ναι “ελληνική” αλλά και τα 100 χρόνια άρνησης και σιωπής από μέρος της καθεστωτικής ελληνικής ιστοριογραφίας.

Όλα τα παραπάνω σηματοδοτούν ένα συνεχές. Ένα νήμα πάνω στο οποίο ισορροπεί και αναπαράγεται ο ελληνικός εθνικισμός και οι μύθοι του, από αρχής του μέχρι και σήμερα. Ένας ικανός τρόπος να πολεμήσουμε αποτελεσματικά τον εθνικισμό είναι να τον δούμε σαν μια ενιαία ιστορία που ξεκινά από τα πρώτα ιμπεριαλιστικά βήματα του ελληνικού κράτους στο μεταίχμιο του εικοστού αιώνα και φτάνει μέχρι σήμερα. Σε όλη αυτή την ιστορική διαδρομή αν αναδείξουμε τις στιγμές βίαιης επιβολής, απαγορεύσεων αλλά και «εθνικών συμφωνιών» που έλαβαν χώρα σε όλο το φάσμα του πολιτικού πεδίου αλλά και της κοινωνίας θα ανακαλύψουμε πολλές ομοιότητες από περίοδο σε περίοδο, τόσο στους εκάστοτε εθνικούς χειρισμούς όσο και στην εθνική επιχειρηματολογία. Υπάρχει μια συγκεκριμένη πεπατημένη βάση της οποίας το συντεταγμένο εθνικό στρατόπεδο δρά. Το πρώτο που γίνεται ορατό είναι πως πολύ συχνά όταν το ελληνικό κράτος στοχοποιεί έναν «εξωτερικό εχθρό», πέρα από την προφανή αναζωπύρωση ενός εθνικιστικού μίσους εναντίον κάποιου άλλου, δεν το αφήνει καθόλου αδιάφορο να συσπειρώσει τις γραμμές του ενάντια σε έναν εσωτερικό εχθρό, αδιάφορα βέβαια του κατά πόσο αυτός αποτελεί πραγματική ή μη απειλή για την «εθνική ασφάλεια». Η σλαβόφωνη μακεδονική μειονότητα ήταν πρόβλημα πάντοτε. Αρχικά, δεν ήταν καν μειονότητα αλλά πλειοψηφία σε ορισμένες περιοχές. Οπότε έπρεπε να διαμοιραστεί ο πληθυσμός αυτός γιατί με την παρουσία του και μόνο αμφισβητούσε την εθνική αφήγηση στην οποία το ελληνικό κράτος στήριζε υλικά και ιδεολογικά την εξουσία του. Αλλά όχι μόνον αυτό. Η μειονότητα έπρεπε να πάψει να είναι και να αισθάνεται, να μιλάει και να σκέφτεται σαν μειονότητα. Γιατί ο εγγενής φόβος κάθε καλοθρεμμένου εθνικισμού και κάθε καλο-καβατζωμένου από πολέμους και διπλωματία κράτους είναι να μην θεωρεί οποιαδήποτε αμφισβήτηση

εθνικής ομοιογένειας πληθυσμού αλλά και αλλαγής των συνόρων ούτε σε επίπεδο φανταστικό. Και το ελληνικό κράτος δεν ψηνόταν να αλλάζουν ξανά τα σύνορα μετά την πετυχημένη μπάτσα στους Βαλκανικούς πολέμους. Κατά τα άλλα, η περίπτωση δεν επιφυλλάσσει κάτι περιεργό. Η εθνική συνοχή βασίζεται στον αποκλεισμό των "Άλλων". Με το φόβητρο των «εξωτερικών εχθρών» συσπειρώνεται το έθνος. Με το φόβητρο των «εσωτερικών εχθρών» απομονώνονται τα μαύρα πρόβατα του έθνους και περνάνε σε ειδική μεταχείριση. Στην περίπτωση των σλαβόφωνων μακεδόνων βέβαια αυτοί οι δύο χαρακτηρισμοί αλληλοχρησιμοποιούνται συχνότατα ως το επιβεβλημένο δίλημμα που καθορίζει την τύχη του κάθε μακεδόνα: η πλήρης και χωρίς όρους υποταγή στην εθνική ομοιομορφία, καταγωγή και μύθο ή ο χαρακτηρισμός του ως προδότη, ως κατασκόπου, ως ανθέλληνα.

Μας ενδιαφέρει το θέμα του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού των μακεδόνων, καταρχήν γιατί τους απαγορεύεται από το ελληνικό κράτος. Κυρίως, όμως, γιατί η επιμονή τους να αρνούνται να ξεχάσουν την εθνοτική διαφορετικότητά τους ραγίζει τον μύθο της εθνικής ομοιογένειας που αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο του ελληνικού εθνικισμού. Και δεν είναι κάποιο ριζοσπαστικό στοιχείο αυτής της διεκδίκησης που μας έλκει. Αλλά αυτό που γίνεται ορατό από την στάση του ελληνικού κράτους να αρνείται ακόμα και την ύπαρξη μακεδονικής μειονότητας δείχνει τον απόλυτα περιφρουρημένο τρόπο που αυτό το κράτος ορίζει την ομοιογένεια και την συνέχεια του εθνικού του ονείρου κι αυτό πιστεύουμε είναι με τη σειρά του θέμα διερεύνησης για έναν σύγχρονο αντιφασισμό: η επιστημονική φαντασία μίας αδιάλειπτης ιστορικής συνέχειας και φυλετικής καθαρότητας αμόλυπτης από την αρχαιότητα-βυζάντιο-οθωμανική αυτοκρατορία μέχρι σήμερα δείχνει απτά το σε ποιο κράτος μας έλαχε να ζούμε. Και αυτός ο φωνακλάδικος τρόπος περιφρούρησης δείχνει αν μη τι άλλο με τη σειρά του πως κάτι αξίζει να δηλωθεί ως τέτοιο, να οριοθετηθεί αυστηρά, να διαφυλαχθεί. Γιατί απειλείται. Γιατί είναι «λεπτό» κι «κευαίσητο» το θέμα. Γιατί, με λίγα λόγια, είναι σαθρό το έδαφος που το στηρίζει. Γιατί μιλάμε για την φανταστική-ιδεολογική επένδυση των κρατικών συνόρων. Και γι' αυτό ακριβώς το σπαρτιάτικο τοπικιστικό αστείο του οδηγού των ΚΤΕΛ είχε δεύτερη ανάγνωση, γύρω απ' το τι αποτελεί Ελλάδα και τι όχι.

Εμείς τώρα που στο σπίτι του κρεμασμένου επιμένουμε να μιλάμε για το σκοινί, ξεκινήσαμε την ενασχόληση ρωτώντας και προχωρώντας. Η σιωπή και η άρνηση ως αμυντικοί μηχανισμοί που αντιμετωπίζει κανείς / καμιά στις σλαβόφωνες περιοχές της ελλαδικής Μακεδονίας είναι τσιμεντένιοι τοίχοι που χτίστηκαν με το μπετό της επιβεβλημένης ελληνικής εθνικής συνείδησης και τον βούρδουλα προ και μετά πολέμων, προ και μετά εοκ, ε.ε., μνημονίων κτλ, προ και μετά μεταπολίτευσης (είδατε που το ελληνικό κράτος έχει και συνέχειες στην ιστορία του πέραν των μεγάλων τομών που μας διδάσκουν στο σχολείο;). Και ως τέτοιοι αυτοί οι αμυντικοί μηχανισμοί είναι δικαιολογημένοι. Διαβάσαμε, ψάξαμε λοιπόν και πήγαμε, κατευθείαν, εκεί που κάποιοι απ' αυτούς τους αμυντικούς μηχανισμούς έχουν αρθεί για να ακούσουμε την ιστορία από μη-επίσημα χείλη όπως λέγεται. Επιλέξαμε για το δεύτερο τεύχος του 0151 να πάρουμε συνέντευξη από ένα μέλος της μακεδονικής μειονότητας που μάχεται για τα δικαιώματα των μακεδόνων εντός των ελληνικών συνόρων. Ο φορέας που οι μακεδόνες έχουν δημιουργήσει έχει ενταχθεί σε ένα κόμμα που λέγεται «ευρωπαϊκή ελεύθερη συμμαχία Ουράνιο τόξο» κι αυτό που γρήγορα ανακαλύπτει κανείς / καμιά είναι ότι το κόμμα αυτό είναι ίσως το μοναδικό που οι Έλληνες δεν θέλουν να το ξέρουν (η αρμοδιότητα αυτή εξάλλου ανήκει στην ΕΥΠ). Και στη συκοφαντηση και την επίθεση αυτή που έχουν φάει οι οργανωμένοι σλαβόφωνοι μακεδόνες, έχει συμμετάσχει ίσως η μεγαλύτερη ποικιλία πρόθυμων ελλήνων πατριωτο-μαχητών, από δημοσιογράφους, παπάδες, φασίστες, καλλιτέχνες μέχρι τον οποιονδήποτε καθημερινό μαλάκα ελληνοψυχο που διαλαλεί περήφανος πως κατάγεται «απ' τα κάτρα του μεγαλέξανδρου» (6).

Δεν έχουμε πρόθεση να συνυπολογίσουμε δεύτερες σκέψεις για το αν έτσι θα «λερωθούμε» στηρίζοντας έναν «άλλο εθνικισμό». Εξάλλου, αν γράφουμε εδώ ό,τι γράφουμε, αυτό γίνεται για να μην βγάλουμε διακριτικά την ουρά μας έξω από το μείζον θέμα που εδώ είναι το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού των σλαβόφωνων μακεδόνων και η μπάτσα του ελληνικού κράτους. Μολονότι εκ πρώτης όψεως όλα αυτά τα «προσεκτικά» για ταυτόχρονη επίθεση στους «δύο εθνικισμούς» φαίνονται ιδεολογικά καθαρά, για μας δεν διαλαλούν παρά το εύκολο και το βολικό (κ α ι για το ε λ λ η ν ι κ ό κ ρ ά τ ο ς): πως είμαστε εναντίον του εθνικισμού από όπου και αν προέρχεται [«εναντίον και των δύο εθνικισμών» (sic)], την ώρα όμως που το ελληνικό κράτος παίζει στην ουσία ανενόχλητο μπάλα μόνο του βάζοντας τους ασφαλίτες του να ακολουθούν μέχρι και τις αφισκολλημένες των μακεδονικών γλεντιών... Κι αναρωτιόμαστε: μήπως αν είχαμε αντίθετη στάση από αυτή που έχουμε, θα γινόμασταν περισσότερο χρήσιμοι στο παιχνίδι του ελληνικού ΥΠΕΞ παρά στα θύματά της πολιτικής του; Και τότε ποιά η σχέση μας άραγε με τον εγχώριο αντι-εθνικισμό και αντιφασισμό. Αναρωτιόμαστε πάλι.

(1) Αυτή η φράση εκφράζει την εμπειρία που είχαν οι ντόπιοι μακεδόνες από το καινούριο τους κράτος, που τους φόρτωνε με χρηματικά πρόστιμα αν, για παράδειγμα, ο χωροφύλακας τους άκουγε να δίνουν εντολές στο γάιδαρο τους στην μητρική τους σλαβική γλώσσα.

(2) Το ρεϊνολάδο ήταν βασανιστήριο υποχρεωτικής κατάποσης καστορέλαιου που προκαλούσε ακατάσχετη διάρροια – δια να αποβληθεί το βουλγαρικό μικρόβιο – ενώ αρκετοί μακεδόνες επίσης ξυλοκοπήθηκαν μέχρι θανάτου.

(3) Τα 2/3 του ΔΣΕ αποτελούνταν από Μακεδόνες μαχητές, στους οποίους το ΚΚΕ υποσχόταν ανεξάρτητη Μακεδονία, μέχρι, μέσα από συνεχείς παλινωδίες, το κόμμα να καταλήξει τελικά στην πλήρη σύμπλευση με την εθνική τακτική και να τους ξεβράσει από μακεδόνες σε «σλαβομακεδόνες».

(4) Το πιο πρόσφατο συμβαν σημειώθηκε φέτος τον Μάρτιο στην Έδεσσα στον ετήσιο χορό της εφημερίδας Nova Zora. Ασφαλίτες κατέφθασαν στο κέντρο διασκέδασης, πληροφορώντας για τοποθέτηση «βόμβας» στο χώρο και συμβουλευόμενος για εκκένωσή του για «λόγους ασφαλείας». Βέβαια, κανένας από τους παρευρισκόμενους δεν έφαγε κουτόχορτο, το γλέντι συνεχίστηκε παρά τις «προειδοποιήσεις» των μπάτσων και φυσικά καμιά βόμβα δεν έσκασε.

(5) Ας σημειωθεί ότι το Νέρεϊ είναι χωριό παλιών κομμουνιστών με μεγάλη αριστερή παράδοση σλαβόφωνων μακεδόνων. Εκεί το Ουράνιο Τόξο βγαίνει συνήθως και πρώτο στις εκλογές.

(6) Αγαπημένη έκφραση που ξεστόμισε μέλος του όχλου των μακεδονικών συλλαθητριών της δεκαετίας του 2000 από το ΛΑΟΣ στη Θεσσαλονίκη (σ.σ. «κάτρα», δηλαδή κάτ ουρα) και χρήσιμη πρώτη ύλη για όποιον θελήσει να διερευνήσει στο μέλλον τις σκατολογικές βάσεις του ελληνικού εθνικισμού.

Συνέντευξη με τον Παύλο Βοσκόπουλο Filirou

0151: Το καλοκαίρι του 2013 είδαμε μια ομάδα χρυσαυγίτων στα σύνορα με τη Μακεδονία, στο φυλάκιο της Νίκης, σε ρόλο συνοριοφύλακα, να εμποδίζει την είσοδο σε αυτοκίνητα με το σήμα της Μακεδονίας, να τραμπουκίζουν τους οδηγούς και να κασαστρέφουν τα αυτοκίνητά τους. Είχαν κάποια συγκεκριμένη αφορμή οι χρυσαυγίτες σε αυτή τους την «δράση» ή μια που βρέθηκαν βόρεια είπαν να περάσουν από το φυλάκιο για να συσπειρώσουν τον κόσμο τους στην περιοχή;

Θεωρώ ότι τα τελευταία χρόνια οι δραστηριότητες της ναζιστικής συμμορίας της χρυσής αυγής που λειτουργεί με τον πολιτικό-κομματικό μανδύα, με άλλα λόγια "τύποις νόμιμο κόμμα", είναι απλά η κορυφή του παγόβουνου σε ό, τι αφορά την εθνικοσοσιαλιστική, σοσιαλφασιστική, ολοκληρωτική ιδεολογία που είναι κυρίαρχη σε πολλά επίπεδα στην χώρα και ειδικά στα μειονοτικά ζητήματα (όπως το θέμα της εθνικής μακεδονικής μειονότητας στην χώρα, τμήμα της οποίας κατοικεί στην περιοχή της Φλώρινας). Τραμπουκισμοί, σπασίματα αυτοκινήτων και λοιπές ενέργειες γίνονταν από τις αρχές της δεκαετίας του '90, μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας και την ανεξαρτητοποίηση της τότε Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Η πρόσφατη επίσκεψη στα σύνορα ακόμη και να είχαν σκοπό να συσπειρώσουν κόσμο ή να αποκτήσουν περισσότερες συμπάθειες δεν θα μπορούσε να έχει μεγαλύτερη επιτυχία απ' ό,τι ήδη έχουν, μιας και η συγκεκριμένη περιοχή, διαπαιδαγωγημένη για χρόνια, έχει αντίστοιχη χρυσαυγίτικη ιδεολογία, οπότε 'οι πόρτες είναι από χρόνια ανοιχτές'...

0151: Δώστε μας και μια περιγραφή της καθημερινότητας του Μακεδόνα σήμερα στον βαθμό που καθορίζεται από τις εθνικιστικές πολιτικές του ελληνικού κράτους, π.χ. τις πρακτικές δυσκολίες, τον θεσμικό ρατσισμό που βιώνει ένα άτομο της μειονότητας κτλ.

Δεν είναι εύκολο να περιγράψω τις δυσκολίες στην καθημερινότητα. Γενικά ισχύει ότι αν δεν εκφράζει κανείς δημόσια την διαφορετικότητα του και συγκεκριμένα την εθνική διάσταση της διαφορετικότητας του δεν θα έχει προβλήματα κοινωνικής απομόνωσης. Υπάρχει μια γενική ιδεολογία στην χώρα που δεν επιτρέπει δημόσια σε μέλη μειονοτήτων να εκφραστούν. Είναι παρόμοιο αν κάποιος δημόσια εκφράσει στην Ελλάδα π.χ. τον σεξουαλικό του προσανατολισμό. Ακόμη πιο συγκεκριμένο παράδειγμα. Μπορεί στην Φλώρινα, την Έδεσσα, την Καστοριά π.χ. να ανοίξει ένα καφέ-μπαρ μια λεσβία ή ένας ομοφυλόφιλος και να δουλέψει η επιχείρηση; Πάρα πολύ δύσκολα πολίτης θα πατήσει στο μαγαζί, με τον φόβο ότι θα "στιγματιστεί", εκτός του ότι οι αρχές συνήθως εφαρμόζουν επιλεκτικά το νόμο σε ό, τι αφορά τις επιχειρήσεις αυτές, αφού οι προκαταλήψεις θα καθορίζουν και την ανάλογη αντιμετώπιση. Σας περιγράφω την κατάσταση για να γίνει κατανοητό πώς είναι τα πράγματα στις πόλεις, όταν τολμήσει δημόσια κάποιος να δηλώσει τη μακεδονικότητα του. Σε μικρο-κοινωνίες, όπως τα μειονοτικά χωριά, τα πράγματα είναι καλύτερα. Ένα άτομο μπορεί να εκφράζεται πιο άνετα γλωσσικά, αλλά και εθνικά, π.χ. μπορεί να ακούσει τραγούδια στην "ανύπαρκτη" γλώσσα σε καφετέρια του χωριού αλλά κι αυτό εξαρτάται από το χωριό, το άτομο, την μικρότερη ή μεγαλύτερη συμπάρασταση των συμπολιτών-συγχωριανών του κλπ. Τέλος, πρέπει να επισημάνω ότι χειρότερα ήταν στις αρχές του '90 από ό, τι σήμερα. Γενικά πιο εύκολα θα εκφράσει την γλωσσική-πολιτιστική διαφορετικότητα ένα μέρος της μειονότητας σήμερα από ό, τι στο παρελθόν.

0151: Οι πολιτικοί πρωταγωνιστές του λεγόμενου "σκοπιανού" του 1990-1992 βρίσκονται σήμερα στην κυβέρνηση και πάλι, σε ακόμη μεγαλύτερη θέση εξουσίας. Πώς βλέπετε αυτή την αλλαγή στα πόστα;

Δεν υπάρχει σημαντική αλλαγή γιατί στα λεγόμενα "εθνικά ζητήματα", μεταξύ αυτών και τα μειονοτικά και η μακεδονική εθνική μειονότητα στην βόρεια Ελλάδα, υπάρχει ένα "άλλο" κράτος, ένα βαθύ κράτος που λειτουργεί διαχρονικά (για δεκαετίες), ανεξάρτητα από το ποιος εκάστοτε διαχειρίζεται την κεντρική εξουσία. Απλά υπάρχουν διακυμάνσεις στις συμπεριφορές των τοπικών-κομματικών εκπροσώπων, ανάλογα με την ιδεολογία τους, αλλά οι "διακυμάνσεις" αυτές τίθενται στα πλαίσια του ίδιου φάσματος. Οποιας αλλαγές συμβαίνουν, οφείλονται στη συμπεριφορά της μειονότητας σε σχέση με την άσκηση εξουσίας στη χώρα. Οι αιτίες αναζητούνται στο ότι παραδοσιακά η μακεδονική εθνική μειονότητα είχε αριστερές-σοσιαλιστικές παραδόσεις, οπότε ο μέσος μειονοτικός φοβάται περισσότερο όταν είναι στην εξουσία η λεγόμενη "δεξιά" σε σχέση με τη λεγόμενη "κεντροαριστερά". Σε ένα χωριό π.χ. πιο εύκολα θα τολμούσε να διοργανώσει ένα χορό με μακεδονικά τραγούδια ένας κοινοτάρχης-πρόεδρος αν ήταν "πασόκος" ή "αριστερός" από ό, τι αν ήταν ένας πρόεδρος "δεξιός".

Το ίδιο ισχύει για συλλόγους, οργανώσεις, ιδρύματα κλπ όπου, όπως έγραψα παραπάνω, το "βαθύ κράτος" προσπαθεί να σπρώχνει ή να ενυοεί άτομα για άσκηση εξουσίας-εκπροσώπησης έτσι ώστε να εφαρμόζουν την εδώ και δεκαετίες οριζόμενη εθνικιστική ιδεολογία στα μειονοτικά.

0151: Αλλά θα 'ταν καλό να τα πιάσουμε τα πράγματα με τη σειρά κάνοντας και μια μίνι ιστορική αναφορά για όσους / όσες αγνοούν για τι πράγμα μιλάμε. Από πότε υπάρχει για το ελληνικό κράτος «ζήτημα» με την μακεδονική μειονότητα και πως αυτό εξελίσσεται μέχρι το 1949, το τέλος του εμφυλίου;

Πρόβλημα υπάρχει κυρίως μετά το 1912-13 με τη λήξη των Βαλκανικών Πολέμων και την προσάρτηση στο τότε ελληνικό Βασίλειο τμήμα της περιοχής της Οθωμανικής Μακεδονίας. Ξεκίνησε βέβαια νωρίτερα μια πολιτική συνδεδεμένη με μεγάλοιδεατικές ιδεολογίες, όπου το ελληνικό κράτος τότε, μετά το 1900, ξεκίνησε προπαγανδιστικές πολιτικές ώστε να αποκτήσει ερείσματα στον πληθυσμό, σχεδιάζοντας επεκτατικές πρακτικές. Κύριος μοχλός τότε ήταν η εκκλησία, βοηθούμενη από Προξενικές αρχές της εποχής στις μειονοτικές περιοχές. Φυσικά είναι γνωστές οι Βούλγαρο-Ελληνο-Σερβικές φιλονικίες-συγκρούσεις της εποχής με σκοπό την προσάρτηση εδαφών, με αποκορύφωμα τους Βαλκανικούς πολέμους. Σε ένα "παρθένο έδαφος" κι έναν πληθυσμό που αναζητούσε και διαμόρφωνε εθνικές συνειδησεις, τα ήδη οργανωμένα-συγκροτημένα κράτη διέθεταν ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα εθνικιστικής ευφορίας και ανάλογες πολιτικές. Το «κακό», βέβαια, για αυτούς ήταν ότι, εκτός από τις κρατικές εθνικές πολιτικές-ιδεολογίες της εποχής, στη συγκεκριμένη περιοχή που φέρει το όνομα Μακεδονία, αναπτύχθηκε ανεξάρτητη μακεδονική εθνική ιδεολογία με αφητηρία περίπου τα 1870-80 που ασπάσθηκε τμήμα του πληθυσμού τότε. Εκεί βρίσκεται η αφητηρία του "πονοκεφάλου" για τις γνωστές τότε εθνικές χώρες, όπου φυσικά ο απόλυτος εχθρός προσδιορίστηκε το 1991 με την ίδρυση ανεξάρτητου Μακεδονικού κράτους. Ο σερβικός εθνικισμός συμβίβαστηκε νωρίτερα, ειδικά μετά το 1945, αλλά για τον ελληνικό και τον βουλγαρικό εθνικισμό ξεκίνησε ο "εφιάλης" που εξακολουθεί και σήμερα. Φυσικά αν λάθος κοιμάσαι, λάθος δουλεύεις ολημερίς-ολονυχτίς και βλέπεις εφιάλτες. Την περίοδο του Μεσοπολέμου αλλά και την εποχή κατά τη διάρκεια και μετά τη λήξη του ελληνικού εμφυλίου εξακολουθεί να υπάρχει "πρόβλημα" για τη χώρα γιατί πολύ απλά, όπως είπα, ο σπόρος της εθνικής μακεδονικής (1870-80 και μετά) ιδεολογίας έφερε τους ανάλογους καρπούς, τη σχετική μαζικοποίηση στους πληθυσμούς της περιοχής, με σταθμούς τη γνωστή επανάσταση του Ίλιντεν το 1903 και την ίδρυση Ομόσπονδης κρατικής Μακεδονικής οντότητας το 1945, στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβίας. Αποκορύφωμα εθνικής χειραφέτησης, όπως είπα, ήταν το 1991 και η πραγματικότητα που περιγράφεται απλά με την ύπαρξη του σύγχρονου μακεδονικού κράτους, την Δημοκρατία της Μακεδονίας. Αυτές οι περίοδοι είχαν επίδραση και στο ζήτημα της μακεδονικής εθνικής μειονότητας στη χώρα, όπως επίσης στη Βουλγαρία, τη Σερβία και την Αλβανία, αφού σε όλες αυτές τις χώρες υπάρχουν αντίστοιχα μακεδονικές μειονότητες. Στην Αλβανία και τη Σερβία είναι αναγνωρισμένες μειονότητες (σε κάποιες περιοχές), ενώ στη χώρα μας και στη Βουλγαρία όχι.

0151: Τα κείμενα του Ριζοσπάστη μέχρι το 1932 πιστεύουμε αποτελούν έναν καλό οδηγό κατανόησης της πραγματικότητας που ζούσε η μακεδονική μειονότητα. Πού αποδίδει η μειονότητα τη μετέπειτα στροφή της ελληνικής αριστεράς στο θέμα και την απόλυτη σιωπή στο ζήτημα της μακεδονικής μειονότητας μέχρι και σήμερα; Αλλά το πιο ενδιαφέρον είναι το εξής: γνωρίζετε μήπως από παλιότερες αφηγήσεις, παππούδων κλπ, κατά πόσο μετά το 1932 άλλαξε και πρακτικά η στάση των αριστερών απέναντι στη μειονότητα, στον βαθμό που αυτά τα δύο διακρίνονταν;

Έτσι είναι όπως το λέτε. Το κακό είναι ότι μεταλλάχθηκε η λεγόμενη "αριστερά" στην χώρα. Άλλη είναι η προπολεμική

αριστερά στην Ελλάδα, με διεργασίες μετάλλαξης κατά τη διάρκεια και μετά τη λήξη του εμφυλίου, και άλλη είναι η "αριστερά" μετέπειτα. Θεωρώ ότι η διεθνιστική αριστερά έγινε "θύμα" της επιθετικής κρατικής εθνικιστικής παιδείας στην Ελλάδα, όπου με τη διάρκεια του χρόνου, μετακινήθηκε και η διεθνιστική αριστερά σε εθνικοσοσιαλιστικές ιδεολογίες και πρακτικές που πλέον είναι κυρίαρχες στην Ελλάδα. Στην λεγόμενη "αριστερά", κυρίως στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά, όχι στο σύνολο της – γιατί εκεί υπάρχουν και εξαιρέσεις – υπάρχουν ευτυχώς οι τελευταίοι των Μοϊκανών, που όπως και η μακεδονική μειονότητα συντάσσονται απέναντι στο φαιοκόκκινο και εθνικοσοσιαλιστικό μέτωπο, κυρίαρχο δυστυχώς στην χώρα. Για το λεγόμενο "ΚΚΕ" και τις "παραφυάδες" του, είμαστε «πράκτορες των Αμερικανών» και οι μειονότητες χρησιμοποιούνται από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό για τους καθεστωτικούς του «βαθούς κράτους» είμαστε «πράκτορες των Σκοπίων». Οι παππούδες ή γιαγιάδες, τέλος, δύσκολα θα μιλήσουν για κουκουεδιστικές θέσεις, είτε για το παρελθόν είτε για το παρόν γιατί ο μακεδονικός πληθυσμός έχει πληρώσει μεγάλο τμήμα κατά τη διάρκεια του εμφυλίου και μετά, οπότε λογικό είναι πια ότι οι γονείς λειτουργούν με το ένστικτο και το φίλτρο προστασίας για τους νεότερους και δεν θέλουν να μιλούν για το παρελθόν...

0151: Πείτε μας λίγο για το μετα-εμφυλιακό στάτους της μειονότητας, μέχρι και την αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» το 1982. Πρόκειται για ένα έτος-ορόσημο, έτσι, σε σχέση με τους πολιτικούς συσχετισμούς του ελληνικού κράτους. Πώς αντανακλάται αυτό στην μειονότητα και τα ζητήματά της;

Μα είναι ένα όνειδος η λεγόμενη αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» το 1982, γιατί πολύ απλά είναι το επιστέγασμα της ρατσιστικής πολιτικής διάκρισης ή νομοθετικής ρύθμισης για το θέμα και ειδικά για την αποκατάσταση των πολιτικών προσφύγων του εμφυλίου. Για όσους δεν γνωρίζουν, με νομοθετική ρύθμιση το 1982 προβλέπεται η επιστροφή «Ελλήνων το γένος» πολιτικών προσφύγων και με αυτό τον τρόπο αποκλείστηκαν του επαναπατρισμού χιλιάδες Μακεδόνες μειονοτικοί που δεν είχαν την ίδια δυνατότητα με τους υπόλοιπους συμπολίτες, πόσω δε μάλλον τους συναγωνιστές τους. Ακόμη μεγαλύτερο όνειδος για τη λεγόμενη "αριστερά" στη χώρα, που τότε, όλα αυτά τα χρόνια από το 1982, μόνον ψέλλισαν 2-3 φορές (επερωτήσεις στην Βουλή) για το θέμα των Μακεδόνων μειονοτικών. Μπορεί να δεις δεκάδες διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες, ενέργειες λόγω χάρη για την Παλαιστίνη και τα δικαιώματα των Παλαιστινίων παρά για τα ανθρώπινα δικαιώματα των Μακεδόνων συμπολιτών-συναγωνιστών τους όλα αυτά τα χρόνια.

Η λεγόμενη "μαύρη λίστα" είναι συμπληρωματική ρατσιστική συμπεριφορά του κράτους. Συγκεκριμένα θύματα του εμφυλίου δεν είναι μόνο αυτοί οι άνθρωποι που αποκλείστηκαν του επαναπατρισμού αλλά και όσοι Μακεδόνες μειονοτικοί μετανάστευσαν τις δεκαετίες '50, '60, '70 στις υπερωκεανίες χώρες. Πολλοί αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν από τα μειονοτικά χωριά, όχι μόνον λόγω της οικονομικής δυσπραγίας στην εποχή μετά τον πόλεμο αλλά και επειδή το αστυνομικό σκληρό κράτος της εποχής "έσπρωχνε" Μακεδόνες μειονοτικούς εκτός της χώρας. Αρκετοί, λοιπόν, από τους ανθρώπους αυτούς ξεκίνησαν τη ζωή τους στις νέες χώρες και σταδιακά οργανώθηκαν σε αντίστοιχους συλλόγους ή οργανώσεις. Το χαρακτηριστικό, βέβαια, είναι ότι εκεί σε αυτές τις χώρες, σε συνθήκες ελευθερίας, εκδήλωναν την μακεδονικότητα τους και συμμετείχαν στις κοινότητες της μακεδονικής Διασποράς. Συγγενείς στην Ελλάδα, μετά το '80 και τη σχετική δημοκρατικοποίηση της χώρας, άρχισαν δειλά-δειλά να εκφράζουν μια σχετική μακεδονικότητα σε επίπεδο χρήσης της γλώσσας δημοσίως και σε έστω ανάλογοις απόπειρες πολιτιστικών εκδηλώσεων, οπότε οι "φωστήρες" του βαθούς κράτους, (ΚΥΠ, ΕΥΠ αργότερα, εθνικό Συμβούλιο, Υπουργείο Εσωτερικών κλπ) συμπέραναν ότι υπάρχει κίνδυνος εθνικής αφύπνισης των στην Ελλάδα μακεδόνων πολιτών της Βόρειας Ελλάδας. Οπότε π.χ. ο ξάδερφος στην Αυστραλία, τον Καναδά, την Αμερική που έχει σχέσεις με τους συγγενείς του στην Ελλάδα οι οποίοι "μακεδονίζουν" σιγά σιγά, "πληρώνει το μάρμαρο". Οι ελληνικές αρχές αφαιρούν την ελληνική υπηκοότητα-θαγένεια και παράλληλα τον κηρύσσουν persona non grata στη χώρα. Με άλλα λόγια, δεν μπορεί ούτε τους συγγενείς του να συναντήσει στα μειονοτικά χωριά, ούτε και να 'χει όποια επιθυμία για επίσκεψη στην πατρίδα. Ο στόχος των "φωστήρων"; Ένα μήνυμα στους Μακεδόνες μετανάστες να

μην οργανώνονται στις μακεδονικές κοινότητες γιατί θα έχουν συνέπειες. Επίσης, οι συγγενείς στην Ελλάδα να μην εμφανίζουν την μακεδονικότητά τους δημόσια γιατί θα "πληρώσουν", μέσω του θύματος-συγγενή τους στο εξωτερικό. Αυτό έκανε και κάνει το κράτος ακόμη και σήμερα. Αυτούς τους Μακεδόνες περιλαμβάνει η "μαύρη λίστα".

0151: Και να πάμε τώρα στα πιο πρόσφατα. Στην αυγή της δεκαετίας του '90 έχουμε μια αναζωπύρωση του λεγόμενου "μακεδονικού", Μεγαλέξανδροι, τσαρούχια και περικεφαλαίες έχουν την τιμητική τους στους δρόμους όλων των πόλεων, οι ελάχιστοι αντι-εθνικιστές φιμώνονται, ο σαμαράς ρίχνει την κυβέρνηση και οι Έλληνες αισθάνονται γεμάτοι περηφάνια. Πώς τα βιώνει όλα αυτά η μειονότητα;

Η ίδρυση ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους έγινε εφιάλτης για πάσης φύσεως εθνικιστές στη χώρα. Γιατί ο εθνικιστής, έτσι "διαπαιδαγωγημένος", φέμει ότι η μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα θα μαζικοποιηθεί πολιτικά και θα ξεσηκωθεί, ζητώντας από ανθρώπινα δικαιώματα μέχρι και φόβους αποσταθεροποίησης της βόρειας Ελλάδας. Αυτό φοβάται το βαθύ κράτος στη χώρα γιατί βλέπει ως μαγιά για αυτή την αποσταθεροποίηση την μακεδονική εθνική ιδεολογία που ασπάζεται τμήμα των πολιτών στη βόρεια Ελλάδα. Ανάλογες συμπεριφορές υπάρχουν στη μειονότητα. Η ανεξαρτητοποίηση της χώρας στα βόρεια σύνορα δημιούργησε θετικές αντιδράσεις αλλά από την άλλη η βίαιη αντίδραση των ελληνικών κυβερνήσεων προκάλεσε σχετικό φόβο στη μεγάλη πλειοψηφία του μειονοτικού πληθυσμού, γιατί ο πόλεμος στην τότε Γιουγκοσλαβία μαινόταν, οπότε πολλές γενιές Μακεδόνων μειονοτικών βίωσαν την εμπειρία ενός ολέθριου πολέμου αλλά και τις συνέπειες του ελληνικού εμφυλίου πριν λίγες δεκαετίες. Αρχαιοπληκτικές προσεγγίσεις δεν ήταν ποτέ κυρίαρχο θέμα στους κύκλους της μειονότητας γιατί άλλωστε ποτέ δεν ήταν προμετωπίδα της σύγχρονης μακεδονικής ιδεολογίας γενικά.

0151: Κάπου το '95 διαβάσαμε ότι έγινε και εμπρησμός των γραφείων του ΕΕΣ-Ουρανιο τόξο (Βινοζίτο) στην Φλώρινα-Λέριν από ομάδα εξαγριωμένων πολιτών, με την άμεση σύμπραξη των τότε πολιτειακών και εκκλησιαστικών αρχών της πόλης. Φανταζόμαστε η αστυνομία συνέλαβε τους δράστες, έτσι; Πέρα από την πλάκα, συνεχίζεται η τρομοκρατία σε αυτά τα τελευταία 25 χρόνια από πλευράς εκκλησίας, κράτους και φασιστών να παραμένει η κύρια γέυση της μειονότητας;

Η περίπτωση του εμπρησμού και της καταστροφής του Γραφείου του κόμματος ήταν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της συμπεριφοράς του ελληνικού εθνικισμού ενάντιον μελών μιας εθνικής μειονότητας στην χώρα. Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ τόλμησε να τοποθετήσει μια πινακίδα έξω από τα γραφεία του και μάλιστα σε τρεις γλώσσες. Γιατί σε τρεις γλώσσες; Γιατί το κόμμα, συνεπείστω με τις αρχές και τις θέσεις του και μακριά από εθνικιστικές, αποσχιστικές ή ρατσιστικές προσεγγίσεις, αποφάσισε τη χρήση των τριών γλωσσών. Πρώτον, τα μέλη της μειονότητας είναι Έλληνες πολίτες, κατοικούν, δρουν συμμετέχουν στα κοινά, στη χώρα όπου επίσημη γλώσσα είναι η ελληνική και, εξάλλου, επιβάλλεται η χρήση της στην πινακίδα. Δεύτερον, χρήση της σύγχρονης μακεδονικής γλώσσας, γιατί αυτή αποτελεί τη μητρική γλώσσα των μειονοτικών και επιβάλλεται, επίσης, η χρήση της γλώσσας στην πινακίδα. Τρίτον, το κόμμα είναι συνεργαζόμενο με ευρωπαϊκά κόμματα άλλων ευρωπαϊκών χωρών-μελών της Ε.Ε. – άλλωστε, χάρη σε παρέμβαση 16 ευρωβουλευτών κατάφερε το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ να εγγραφεί στο πολιτικό σκηνικό στην Ελλάδα ως κόμμα. Μάλιστα, η πρώτη αίτηση μας απορρίφθηκε από τον Άρειο Πάγο και έπειτα αναίρεθηκε η απορριπτική απόφαση μετά την παρέμβαση των ευρωβουλευτών που λειτουργούσαν ως Ομάδα με το όνομα ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ στο Ευρωκοινοβούλιο. Οι βουλευτές ήταν Καταλανοί στην Ισπανία, Κορσικανοί στην Γαλλία, Ουαλοί στην Μεγάλη Βρετανία, Φλαμανδοί στο Βέλγιο κλπ. Η ανάρτηση της πινακίδας έδωσε αφορμή ουσιαστικά να κινηθεί ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός εναντίον του κόμματος. Η Εισαγγελία μας κοινοποίησε μήνυση γιατί κατά τη "λογική" των εισαγγελικών αρχών, μεταξύ άλλων, η χρήση «σκοπιανής» γλώσσας θα προκαλούσε διχασμό στον λαό κλπ. Οι εκκλησιαστικές αρχές κάλεσαν το ποίμνιο να διαμαρτυρηθεί και να διαδηλώσει κρούοντας τις καμπάνες των εκκλησιών. Ο Δήμος και το Δημοτικό Συμβούλιο καταδίκασαν την ανάρτηση πινακίδας, δημοσιεύοντας τα παραπάνω στις τοπικές εφημερίδες. Φυσικά, γαρνιτούρα στη δημιουργία κλίματος έφτιαξαν οι φασιστοφυλλάδες (π.χ. Στόχος) και όχι μόνον, που καλούσαν έμμεσα σε λιντσαρίσματα των «σκοπιανών», «ανθελλήνων» κτλ, πράγματα που μπορείτε να διαβάσετε εκείνες τις ημέρες στον Τύπο. Αποτέλεσμα ήταν να μαζευτεί, μετά από 1-2 μέρες, κόσμος έξω από τα Γραφεία, με συνθήματα, λιθοβολισμό του Γραφείου, σπάσιμο παραθύρων και "αποκαθίλωσι" της ταμπέλας από τους γερανοί και τους υπαλλήλους του Δήμου. Οι αστυνομικές αρχές είχαν αποκλείσει τους δρόμους – μπροστά στα μάτια τους λιθοβολούσαν, έσπαζαν, άναβαν και οι αστυνομικοί έκαναν τους "αόματους". Πώς είναι δυνατόν άρα να συλλάβουν τους δράστες; Να προσθέσουμε ότι μέλη του κόμματος έκαναν μήνυση τις επόμενες ημέρες εναντίον των δραστών, δίνοντας μάλιστα και ονόματα των πρωτοπαλίκαρων,

η μήνυση όμως «χάθηκε» στο σκοτάδι των ανακριτικών γραφείων της Εισαγγελίας. Έπειτα, απορρίφθηκε αφού κατά την λογική τους δεν συνέβη τίποτα “μεμπτό” παρά πολιτικά πάθη και αντιπαράθεσεις. Με άλλα λόγια, επιλεκτική εφαρμογή και ερμηνεία των νόμων σε ό,τι αφορά τα μειονοτικά ζητήματα. Μετά από λίγα χρόνια, τα μέλη του κόμματος κάθισαν στο εδώλιο του δικαστηρίου ως κατηγορούμενοι και – έχοντας συμπαρατάσει από τους Ευρωπαίους βουλευτές αλλά και την απόφαση της Διεθνούς Αμνηστίας ότι θα υιοθετήσουν τα μέλη ως πολιτικούς κρατούμενους αν καταδικασθούν – αθωώθηκαν τα μέλη του Τόξου με το εκπληκτικό σκεπτικό του εισαγγελέα έδρας ότι... ναι μεν η πινακίδα προκαλεί, ναι μεν η χρήση «σκοπιανού» ιδιώματος προκαλεί, ναι είναι ανθελληνική η πράξη και κατά του συμφέροντος του έθνους αλλά οι κατηγορούμενοι είναι λίγο “χαζούληδες” και έβαλαν πινακίδες χωρίς να γνωρίζουν τις συνέπειες αγανάκτησης όλης της πόλης. Μόνον κωμικοτραγικό μυθιστόρημα μπορεί να γραφεί για τη “δίκη” αυτή. Όλη η υπόθεση και η διαδικασία ήταν η απαρχή μιας “έξυπνης” πολιτικής του βαθέως κράτους για απομόνωση του κόμματος από τη μεγάλη πλειοψηφία της μειονότητας που, ναι μεν προσπαθεί δειλά-δειλά να εκφράσει την γλωσσοπολιτιστική της ιδιαιτερότητα, αλλά και να μην πλησιάσει – η μειονότητα – τα “μιάσματα” του κόμματος και να μην μαζικοποιηθεί το κόμμα επομένως. Αυτό το παιχνίδι με τα διάφορα τρικ συνεχίστηκε όλα τα επόμενα χρόνια, όπως και σήμερα από τα Μέσα Μαζικής... Διαστρέβλωσης, τα κόμματα, την εκκλησία, τις αρχές, τις δικαστικές αρχές κλπ. Με μια πρόταση, όλο το κράτος απέναντι στο κόμμα.

0151: Έχει αλλάξει καθόλου η στάση της αριστεράς από το 1932 κι έπειτα; Αν όχι, πώς φαίνεται στη μειονότητα αυτή η απόλυτη σύμπτωση όλου του ελληνικού πολιτικού φάσματος;

Όπως είπα παραπάνω, θεωρούμε ότι η λεγόμενη “αριστερά”, αυτή η καθεστωτική αριστερά στη χώρα είναι γρανάζι της εθνικοσοσιαλιστικής ιδεολογίας – δυστυχώς κυρίαρχης στην Ελλάδα. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία μειονοτικοί είναι απογοητευμένοι και πικραμένοι ακόμη περισσότερο γιατί παλαιότερα περίμεναν θετικές θέσεις για τα δικαιώματα της μειονότητας στην χώρα, αλλά οι φρουδες ελπίδες με την πάροδο των χρόνων εξαφανίστηκαν, βλέποντας πώς συμπεριφέρεται και τι θέσεις έχει διαμορφώσει η αριστερά στο μακεδονικό ζήτημα τα τελευταία χρόνια. Δεν είναι πολλοί οι ηλικιωμένοι που ήταν νέοι αριστεροί πριν από τον Πόλεμο. Λίγοι σήμερα είναι οι εν ζωή αριστεροί “οριζιναλ κοπής”. Το κλου της υπόθεσης, εξάλλου, είναι ότι η επίσημη ελληνική πολιτεία, όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και η μεγάλη πλειοψηφία των εξεκοινοβουλευτικών κομμάτων έχουν τη θέση που έχει εκφραστεί από το ΚΚΕ που – μέσω Φλωράκη – είπε: «Αναγνώριση της γειτονικής χώρας με γεωγραφικό πρόθεμα πριν την λέξη Μακεδονία», θέλοντας βέβαια να κάνει ακροβατικές κωλοτούμπες-σπέκουλα, τότε, (χαρακτηριστικό της κνίκινης ιδεολογίας) και προσπαθώντας να προσποιηθεί διαφορετική θέση αρχών από τα υπόλοιπα κόμματα, τα οποία δεν ήθελαν αναγνώριση της ανεξάρτητης χώρας. Όμως, τα άλλα κόμματα δεν ήθελαν αναγνώριση κράτους και αναγνώριση ιδιαίτερου μακεδονικού έθνους και το ΚΚΕ δεν διαφέρει στην ουσία σε τίποτα από τους υπολοίπους. Με άλλα λόγια, δηλαδή, δεν υπάρχει και δεν αναγνωρίζουμε μακεδονικό έθνος παρά μόνον την αναγνώριση ενός κράτους με γεωγραφικό πρόθεμα αφού η Μακεδονία είναι ελληνική. Και όχημα γι’ αυτό είναι τόσο η μη αναγνώριση όσο κι ο μη σεβασμός μακεδονικής γλώσσας και εθνότητας στον βαλκανικό χώρο.

0151: Έχει σκεφτεί ποτέ η μειονότητα, ελλείψει συμμάχων, να κάνει ένα κοινό μέτωπο με άλλες μειονότητες στην Ελλάδα που στερούνται των δικαιωμάτων τους προκειμένου να παλέψουν μαζί για να τα κατακτήσουν; Επίσης, έχετε κινηθεί μήπως δικαστικά σε ευρωπαϊκό επίπεδο για κάποια από τα ζητήματα της μειονότητας;

Πάντα η μειονότητα προσβλέπει σε συνεργασίες με δημοκράτες συμπολίτες. Το ζητούμενο, βέβαια, δεν είναι να γίνει μέτωπο αποκλειστικά με άλλες μειονότητες, όπως η τουρκική μειονότητα της Θράκης. Το θέμα είναι να γίνει “ιδεολογική μεταρρύθμιση” στην χώρα. Ακόμη και μέτωπα να κάνουν μειονοτικοί απέναντι στην καθεστωτική πολιτική δεν σημαίνει ότι θα αλλάξουν το πρόβλημα. Πολύ απλά, αν εκεί που ήταν ένας “Εβραίος” τώρα υπάρξουν δύο “Εβραίοι”, δεν τους εξασφαλίζει τίποτα ότι δεν θα παραμείνουν στιγματισμένοι. Το κλειδί είναι στην πλειοψηφία των πολιτών, απέναντι στην οποία κάθε στιγματισμένος και κάθε μειονότητα, μαζί με τις εθνικές μειονότητες, πρέπει να δουλεύουν και να λειτουργούν με τρόπο τέτοιο ώστε από λίγοι να γίνουμε πολλοί ώστε να μπορέσουμε να πιέσουμε για την αλλαγή της καθεστωτικής εθνικής-εθνικιστικής ιδεολογίας στην χώρα. Δικαστικά έχει αγωνισθεί η μειονότητα. Δύο κερδισμένες υποθέσεις στο ΕΔΑΔ (Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων): μια για την περίπτωση της Στέγης Μακεδονικού Πολιτισμού και η δεύτερη για την υπόθεση της πινακίδας. Ακόμη εκκρεμούν υποθέσεις στα ελληνικά Δικαστήρια και προσπαθούμε να λειτουργούμε θεσμικά σε ένα οργανωμένο κράτος με τη λογική ότι υπάρχει διαχωρισμός εξουσιών σε μια χώρα, θεωρώντας ότι η ελληνική Δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη. Δυστυχώς, όλα αυτά τα χρόνια διαπιστώνουμε ότι ακόμη και η δικαστική δικαιοσύνη έχει

διαβρωθεί από την διαχρονικά εθνικιστική παιδεία στη χώρα και οι δικαστικές αρχές λειτουργούν παράλληλα με το βαθύ κράτος στα λεγόμενα εθνικά ζητήματα. Όπως και στην κοινωνία και στον πολιτικό στίβο υπάρχουν εξαιρέσεις όμως, έτσι υπάρχουν εξαιρέσεις και στο δικαστικό κόσμο σε αυτά τα ζητήματα σχετικά με τη μακεδονική εθνική μειονότητα και τα μέλη της.

0151: Επειδή τα “πικάντικα” περί πρακτορολογίας και συνωμοσιολογίας μας αρέσουν, δεν θα μπορούσαμε να μην τα αναφέρουμε. Είναι κλασική, δοκιμασμένη και επιτυχημένη η τακτική διασποράς “συκοφαντιών” για όποιον έχει άλλα βιώματα, δεν συμμορφώνεται ή από αντιρατσισμό ενοχλείται με τον ελληνικό εθνικισμό; θεωρείται “ανθέλληνας”, εσωτερικός εχθρός, πράκτορας των Σκοπιών, των Αμερικάνων, του Ισραήλ, υπάλληλος του Σόρος, Σιωνιστής, και ποιος ξέρει τι άλλο, ίσως και απόγονος των “νεφελίμ”... ή και «απλά» ομοφυλόφιλος, κομμουνιστής και ναρκομανής – κατά δήλωση του Θ. Πάγκαλου το 2000 γύρω απ’ την “ανύπαρκτη” μειονότητα. Οι «κατηγορίες» στρέφονται όχι μόνο εναντίον σας αλλά και απόγονων όσων ενοχλούν την επίσημη ρατσιστική ιστοριογραφία και πρακτική...

Μετά από χρόνια εμπειρίας μπορώ να πω ότι πράγματι πολλές φορές μόνο με χαμόγελο μπορεί να απαντήσεις ή να σχολιάσεις όταν γίνεται αυτή η επίθεση σε εμάς, τα μέλη της μειονότητας, στα μέρη μας. Άλλες φορές σαρκαστικά σχολιάζουμε γιατί είναι πολύ δύσκολο να συζητήσεις πολιτισμένα, με επιχειρήματα και ουσιαστικό διάλογο, όπως γίνεται σε οργανωμένες κοινωνίες και κράτη, ειδικά για το σεβασμό στη διαφορετικότητα και μεταξύ αυτών τα μειονοτικά δικαιώματα. Από την άλλη, προσωπικά λυπάμαι όταν βλέπω παρόμοια αντιμετώπιση και “επιχειρηματολογία”, όχι από αμόρφωτους πολίτες που δεν έχουν στοιχειώδεις εκπαιδευτικές γνώσεις, αλλά όταν ακόμα και ακαδημαϊκοί ή άτομα ανώτερου και ανώτατου επιπέδου μόρφωσης ακολουθούν την “πεπατημένη” λογική μεταξύ αυτών που περιγράφετε.

Να πούμε ότι πράγματι είναι δύσκολο από τα κάτω να μπορεί να αγωνιστεί δημοκράτης πολίτης στη χώρα για ένα καλύτερο αύριο. Τεράστια υπομονή και επιμονή συνεχώς, άλλωστε αυτό είναι και το νόημα για να ζει ένας άνθρωπος με αξιοπρέπεια, σεβόμενος πρώτα από όλα τον εαυτό του. Ο ιντερνετικός κόσμος μας έδωσε ευτυχώς τα τελευταία χρόνια τη δυνατότητα να μαθαίνουμε πολύπλευρα. Πριν χρόνια, διάβαζα παρεμβάσεις του terminal119, σε διάφορα portals μεταξύ αυτών στο indymedia και αλλού. Επίσης, όταν έκανα επισκέψεις στα Εξάρχεια σε όμορφα στέκια με φίλους, όλα τα προηγούμενα χρόνια, αμέσως κατάλαβα ότι ευτυχώς στη χώρα υπάρχουν οσείες δημοκρατίας. Το καλύτερο ντόπιγκ για μένα προσωπικά είναι οι γνωριμίες μου με αληθινούς δημοκράτες συμπολίτες και προσπαθούσα αυτή τη θετική ενέργεια να τη μεταφέρω στα μέρη μας. Χαρά στο κουράγιο σας, καλοί φίλοι που χάρηκα ιδιαίτερα για την προσωπική μας συνάντηση στη Φλώρινα. Στο επανιδείν.

0151: Ευχαριστούμε για τη συνέντευξη!